

Sygn. akt XI W 606/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Bazyluk

Protokolant: Beata Jaworska

przy udziale oskarżyciela E. W.

po rozpoznaniu w dniach 7 czerwca, 25 lipca i 22 września 2016 roku w W.

sprawy **T. B.**

syna S. i J.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 02.05.2015 roku ok. godz. 02:53 w W. pojazdem marki R. o numerach (...) nie zastosował się do znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania” z tabliczką T-24

tj. za wykroczenie z art. 92§1 Kodeksu Wykroczeń,

orzeka

I. na podstawie art. 5 § 1 pkt 1 kpw w zw. z art. 62 § 3 kpw obwinionego **T. B.** uniewinnia od dokonania zarzucanego mu czynu;

II na podstawie art. 118§2 kpw ustala, iż koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 606/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniach 2 – 4 maja 2015 roku z uwagi na organizację uroczystości z okazji Narodowego Święta 3 Maja na Placu (...) dokonano czasowej zmiany organizacji ruchu. Na terenie placu ustawiono znaki B-36 „zakaz zatrzymywania się” z tabliczką T-24 oraz informacją o treści „w dniach 2-3.05.br także na wyznaczonych miejscach postoju” oraz „w dniu 2-3.05.br na całym parkingu z wyłączeniem pojazdów K.P.R.P. i WP”, jak również „w dn. 4.V.2015 r. na całym parkingu. Nie dotyczy poj. z identyfikatorem uroczystości pogrzebowych”.

W dniu 2 maja 2015 roku ok. godz. 2:53 kierujący pojazdem R. o numerze rejestracyjnym (...), jadąc od strony Placu (...), wjechał na Plac (...) i zaparkował pojazd na jednym z miejsc parkingowych. W niewielkiej odległości od tego miejsca stał znak B-36 „zakaz zatrzymywania się” z tabliczką T-24 oraz informacją o treści „w dn. 4.V.2015 r. na całym parkingu. Nie dotyczy poj. z identyfikatorem uroczystości pogrzebowych” oraz tabliczką T-26.

Wobec tak pozostawionego pojazdu funkcjonariusze Straży Miejskiej podjęli procedurę jego usunięcia. Pojazd został odholowany na parking depozytowy, znajdujący się na ul. (...).

W dniu 2 maja 2015 roku ok. godz. 10:40 do Referatu Oskarżycieli Publicznych Straży Miejskiej zgłosił się T. B., zamieszkały w D., który oświadczył, że to on w dniu 2 maja 2015 roku na Placu (...) zaparkował pojazd marki R. o numerze rejestracyjnym (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: wyjaśnienia obwinionego (k. 48, zapis audiowizualny przebiegu rozprawy w dn. 7 czerwca 2016 r. od 00:07:57 do 00:19:40, częściowe zeznania świadka A. K. (k. 48, zapis audiowizualny przebiegu rozprawy w dn. 7 czerwca 2016 r. od 00:21:13 do 00:44:22), zeznania świadka (k. 12), notatki urzędowe (k. 1, 4, 13), dyspozycja usunięcia pojazdu (k. 5), zezwolenie na odbiór pojazdu (k. 6), zdjęcia (k. 7-10, 27-28, 55-64, 77-78), informacja z (...) oraz plan organizacji ruchu (k. 40-41), kserokopia notatników służbowych (k. 52-54, 65-69, 79-85), zapisy z notatnika służbowego sporządzone pismem maszynowym (k. 75-76), informacja dot. zdarzenia (...) (k. 86).

Obwiniony T. B. na rozprawie w dniu 7 czerwca 2016 r. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że pozostawił swój samochód na parkingu przed Teatrem N., przedtem rozglądając się po parkingu, gdzie dostrzegł znak mówiący o zakazie parkowania w dniu 4 maja 2015 roku, nie było zaś znaków mówiących o zakazie parkowania w dniu 2 i 3 maja, które, jak się okazało później, były ustawione w innej części parkingu. W dalszej części swoich wyjaśnień obwiniony oświadczył, iż rano 2 maja 2015 roku po przybyciu na parking, zobaczył, że samochód został odholowany. Udał się więc do budynku Straży Miejskiej, gdzie na pytanie o to, dlaczego nie na każdej części parkingu rozstawione były znaki z zakazem 2 i 3 maja, uzyskał odpowiedź, iż być może pracownikom miejskim zabrakło znaków. Według obwinionego doszło do nieprawidłowego rozstawienia znaków na parkingu. Oświadczył, iż jako funkcjonariusz Policji nie zaparkowałby pojazdu w miejscu niedozwolonym. Podczas wjazdu przez szeroki wjazd na parking nie dostrzegł żadnego znaku i był przeświadczony, że może w przedmiotowym miejscu zaparkować.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego w pełnym zakresie. Zwięzła oraz logiczna relacja T. B. znajduje potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w tym w sposób szczególny materiale zdjęciowych (k. 7-10, 27-28, 55-64). W ocenie Sądu, nieprzyznanie się obwinionego do popełnienia zarzucanego mu czynu na tle ujawnionych w sprawie dowodów jest logicznym następstwem przedmiotowego zdarzenia. Ujawnione w toku rozprawy dowody nie pozwalają bowiem na bezsprzeczne stwierdzenie, iż obwiniony dokonał zarzucanego mu wykroczenia, rozumianego jako czyn opisany w ustawie, zabroniony pod groźbą określonej kary, społecznie szkodliwy oraz zawiniony.

Sąd obdarzył częściowo walorem wiarygodności zeznania świadka A. K., która w dniu 2 maja 2015 roku na Placu (...) przeprowadziła interwencję co do pojazdu obwinionego. Choć świadek nie pamiętała wszystkich okoliczności zdarzenia z uwagi na upływ czasu od jego zaistnienia, to jednak w sposób jasny przedstawiła mechanizm czasowych zmian organizacji ruchu. Świadek zwróciła uwagę na to, że znaki nie zawsze są wystawione zgodnie z planem organizacji ruchu, co w połączeniu z wyjaśnieniami obwinionego oraz pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym wzbudziło w Sądzie wątpliwość tego rodzaju, czy rzeczywiście Plac (...) w dniu zdarzenia był prawidłowo oznakowany, zgodnie z projektem czasowej organizacji ruchu na ten dzień.

Wobec niezakwestionowania przez żadną ze stron ujawnionych na rozprawie w trybie art. 76 § 1 kpw dowodów w postaci: notatek urzędowych (k. 1, 4, 13), dyspozycji usunięcia pojazdu (k. 5), zezwolenia na odbiór pojazdu (k. 6), zdjęć (k. 7-10, 27-28, 55-64, 77-78), informacji z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k. 37), informacji z (...) oraz planu organizacji ruchu (k. 40-41), kserokopii notatników służbowych (k. 52-54, 65-69, 79-85), zapisów z notatnika służbowego sporządzonych pismem maszynowym (k. 75-76), informacji dotyczącej zdarzenia (...) (k. 86) Sąd uznał je za pełnowartościowy i wiarygodny materiał dowodowy.

Czyn z art. 92 § 1 kw popełnia ten, kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego. Karą przewidzianą za popełnienie tego wykroczenia jest kara grzywny alternatywnie z karą nagany. Jest to zatem czyn o charakterze formalnym, wobec czego sprawca dopuszcza się go, gdy postępuje wbrew dyspozycji wynikającej z umieszczonego przy lub na drodze obowiązującego znaku lub sygnału drogowego, a także wbrew dyspozycji wydanej w postaci sygnału lub polecenia przez osobę kierującą ruchem.

T. B. przyznał, że w dniu 2 maja 2015 roku około godziny 02:53 zaparkował pojazd marki R. o numerze rejestracyjnym (...) na Placu (...). Z planu organizacji ruchu jasno wynika, iż obszar na którym obwiniony zaparkował swój samochód obejmował strefę znaku B-36 „zakaz zatrzymywania się” z tabliczką T-24 z informacją o treści „w dniu 2-3.05.br na całym parkingu z wyłączeniem pojazdów K.P.R.P. i WP.” W toku postępowania dowodowego nie zostało jednak bezspornie wykazane, iż obwiniony miał możliwość zapoznania się z treścią tego znaku. Wątpliwość tą wzbudziły w Sądzie zeznania świadka A. K., która w swoich zeznaniach stwierdziła, że nie zawsze wystawione znaki pokrywają się z planem organizacji ruchu, jak też zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci zdjęć (k. 7-10, 27-28, 55-64, 77-78). W ocenie Sądu oznakowanie w miejscu, w którym obwiniony zaparkował swój pojazd, mogło wprowadzić kierującego w błąd. Znajdujący się bowiem w tym miejscu znak B-36 „zakaz zatrzymywania się” z tabliczką T-24 oraz informacją o treści: „w dn. 4.V.2015 r. na całym parkingu. Nie dotyczy poj. z identyfikatorem uroczystości pogrzebowych”, w braku znaku B-36 z tabliczką T-24 z informacją o treści „w dniu 2-3.05.br na całym parkingu z wyłączeniem pojazdów K.P.R.P. i WP.” mógł wzbudzić w kierującym przeświadczenie, iż w dniu 2 maja 2015 roku parkowanie w miejscu przez niego wybranym jest dozwolone. W związku z tym, iż brak jest jednoznacznych dowodów na to, że oznakowanie na Placu (...) w dniu 2 maja 2015 roku było prawidłowe i zgodne z planem czasowej organizacji ruchu w tym miejscu, Sąd powziął poważne wątpliwości, co do tego, czy obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanego mu wykroczenia z art. 92 § 1 kw.

Sąd wskazuje także, iż w postępowaniu w sprawie o wykroczenie bada się nie tylko, czy określona osoba wypełniła znamiona czynu opisanego w stosownej ustawie, obwarowanego sankcją w postaci kary. Należy bowiem podkreślić, iż wykroczeniem jest jedynie czyn zawiniony przez sprawcę oraz jednocześnie społecznie szkodliwy. Poprzez zawinienie rozumie się zarzucalność czynu – a więc możliwość jego świadomego popełnienia przez sprawcę, który osiągnął wymagany wiek, rozpoznaje znaczenie swojego czynu i jest w stanie pokierować swoim postępowaniem. Przy ocenie społecznej szkodliwości czynu bada się natomiast rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

W sprawie niniejszej, w sytuacji, gdy brak jest danych umożliwiających bezspornie stwierdzenie, że obwiniony świadomie zaparkował swój pojazd w strefie obowiązywania znaku B-36 „zakaz zatrzymywania się” z tabliczką T-24 oraz informacją o treści: „w dniu 2-3.05.br na całym parkingu z wyłączeniem pojazdów K.P.R.P. i WP.”. Brak jest też pewności, co do prawidłowego oznakowania Placu (...) w w/w dniu. Wątpliwości te nie zostały usunięte w toku postępowania dowodowego i wyczerpana została inicjatywa dowodowa w tym zakresie. W myśl zasady in dubio pro reo, uregulowanej w art. 5 § 2 kpk, a stosowanym w postępowaniu w sprawach o wykroczenia z mocy art. 8 kpw, wątpliwości, które nie zostały usunięte w toku postępowania dowodowego, należy rozstrzygnąć na korzyść obwinionego. Tak też postąpił Sąd w tym przypadku. Uznać zatem należy, że obwiniony T. B. nie naruszył dyspozycji art. 92 § 1 kw, biorąc bowiem pod uwagę zaistniałe okoliczności brak jest podstaw do stwierdzenia, jakoby obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamię winy.

Podsumowując, Sąd stwierdził wystąpienie negatywnej przesłanki procesowej opisanej w art. 5 § 1 pkt 1 kpw w postaci braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia wykroczenia. W związku z tym, że został otwarty przewód sądowy, należało wydać wyrok uniewinniający, zgodnie z dyspozycją art. 62 § 3 kpw.

W sprawie, w której wniosek o ukaranie złożył oskarżyciel publiczny i w której uniewinniono obwinionego Sąd ustala, iż koszty postępowania ponosi Skarb Państwa, o czym orzeczono na podstawie art. 118 § 2 kpw.